

Utolsó lobbanások

*Az idősebbek naphosszat az árkok
partján ülnek, és mikor felállnak,
mintha valami mozogna a körülöttük
lévő dombok fatörzsei között,
megdörzsölik az arcukat.
A többiek ugyanezt teszik,
de ők néha egymáshoz is szólnak,
majd visszaülve, akárha a csordogáló
vízbe, telefonjaikba mélyednek.
Szürkületkor az öregek behúzódnak,
váltakon pár szót, gyertyát gyújtanak,
és lassan, ahogyan a cserjék a sorsukra
hagyott víkendházak felé kúsznak,
aludni térnek. A fiatalok később követik
hozzátartozóikat, vetkőzni kezdenek,
de mielőtt lefeküdnének, a szemükben
felcsillanó remény utolsó lobbanásaival
a megrövidült kanócokat figyelik.*

Tűznéző

*Télen felgyújtják a közkutakat,
rongyokat csavarnak rájuk,
gallyakat raknak köréjük,
és ha ezek a nedvesség miatt
nem kezdenek égni,
benzinnel, hígítóval, dezodorral
hívják életre a lángokat.
Az emberek figyelik,
ahogyan a tűz egyre nagyobb
körben olvasztja a havat,
majd a fémtest körüli
szenes gyűrűbe tömörülnek.
Kis idő múlva valaki kiválik közülük,*

*és mintha tőle függnének
a következő percek,
mielőtt a nyomókarra tenné a kezét,
nyugtalanul visszafordul
a többiekhez.*

Szükség

*Lószart tesznek géz helyett a sebekre,
és mikor a körülöttük fellelhető tüzelő elfogy,
saját fejük felől bontják a tetőt.
Ha segélyt kapnak, drogra, italtra költik,
a hideg elől a sóderbánya mélyedéseibe
húzódnak, és a kilométerekre lévő bolt
helyett inkább az erdőből szereznek
húst, gyümölcsöt. Indulataik első
szóra elszabadulnak, a dulakodásokból,
sosem tudni, gyermek születik vagy elítélt.
Állatokról, így beszélünk róluk,
és a szegregátumra, mondjuk,
miattuk van szükség.*